

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VIEZE GUST

Een toneelspel in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3299

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VIEZE GUST* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/005
ISBN 978-90-385-13713

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 5 à 6 heren)

HECTOR VAN DEN BOSSCHE (TOR) : uitbater van de camping. 47 jaar, alleenstaande.

JOHN SMITS: 50 jaar. Man van 't stad. Hij is een betweter. Sinds de sluiting van de fabriek verblijft hij bijna steeds op de camping, alhoewel hij nog een huis heeft in de stad.

THIERRY UITERHAND: Macho, rond de vijfendertig jaar. Hij heeft af en toe een job maar is niet vies van wat louche bijverdienen.

CRISTIANE DE NUL (CRI) : de vrouw van Thierry. Zij houdt hem onder de duim. Zij heeft een job en wil van de camping weg.

EFFI BAES: jonge meid, ze studeert rechten. Ze woont alleen in het buitenverblijf van haar opa, omdat ze thuis ruzie heeft. Ze neemt nooit een blad voor de mond.

ERNA JEURISSEN: Voorbij de vijftig. Na de dood van haar man is ze noodgedwongen op de camping komen wonen. Ze laat dit ook aan iedereen voelen.

LOUIS VERTONGHEN: Gepensioneerd. Omwille van de nood aan sociale contacten heeft hij bewust gekozen om op de camping te komen wonen. Hij zit nooit om een mop of kwinkslag verlegen.

JAN VAN CAMP: jonge kerel, een beetje simpel. Hij leeft van een uitkering en is daardoor op de camping verzeild geraakt.

JOSIANNE VAN BEECK (JOSKE) : In de veertig. Ondanks de vele tegenslagen is ze vol levensmoed. Ze wil de draad terug opnemen.

AZI DORZA: Jonge vrouw midden twintig.

GUSTAAF DE VRIEZE : Rond de zestig, norske, antipathieke figuur. Hij speelt enkel mee in de flash-back.

Mits enkele tekstaanpassingen kan de kleine rol van Gustaaf de Vrieze eventueel door een van de andere mannelijke spelers worden ingevuld.

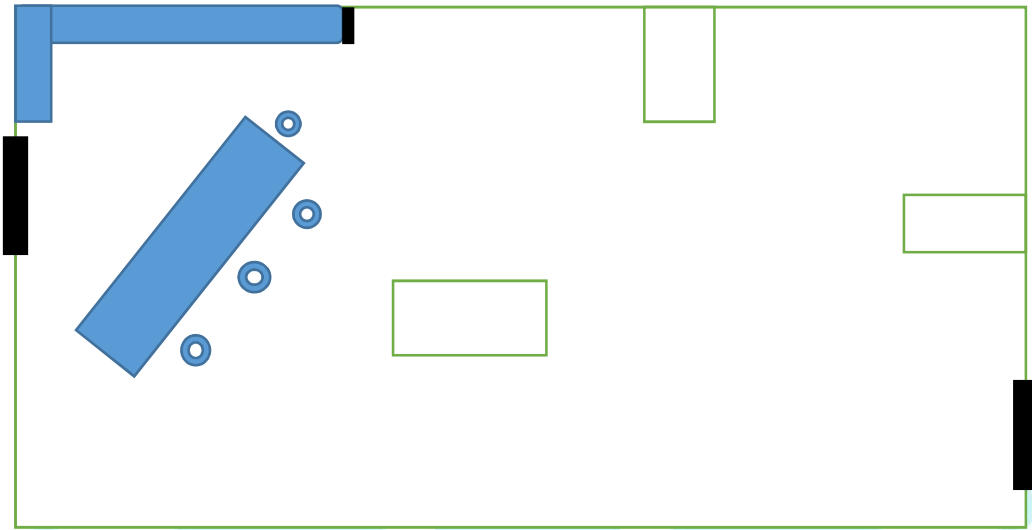
KORTE INHOUD

John, Louis, Jan, Joske, Erna, Effi, Thierry en Cri zijn de vaste campingbewoners bij uitbater Tor. Iedereen heeft zijn reden om daar te wonen. Twee maanden geleden is medebewoner Gust overleden. Hij is verdronken in zijn eigen vijver, zijn chalet staat nu leeg.

Het gewone leven verandert snel als een jonge vrouw het chalet van Gust heeft gehuurd. Door haar vele vragen over Gust en over al de andere bewoners schept zij een sfeer van wantrouwen. Wie is zij? Was de dood van Gust dan toch geen ongeluk?

Iedereen begint iedereen met argusogen te bekijken. De twijfel groeit snel, zeker als men verneemt dat het onderzoek naar de dood van Gust weer is geopend.

Maar wie heeft er een motief of was de dood van Gust toch een ongeval?

DECOR

Het geheel is aangekleed als een deftig chalet. Het dartsbord hangt tegen de zijkant van de kast. De linkse deur gaat naar de winkel, de rechtse is de buitendeur.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCÈNE

(Tor staat achter de toonbank. Thierry speelt alleen darts. Ondertussen staat hij te vertellen, zonder dat Tor ook maar één seconde aandacht aan hem geeft. Tor werkt geconcentreerd aan zijn administratie.)

THIERRY : *(Met veel zwier.)* Komaan, dubbel twintig, dubbel twintig. Komaan boy, ik laat ze hier allemaal een poepje ruiken. *(Hij blaast op het pijltje. Net als hij gooit, kucht Tor. De pijl mist het doel.)* Je haalt mij uit mijn concentratie. Dat telt niet! *(Hij haalt het pijltje terug.)* Dubbel twintig, dubbel twintig. *(Hij gooit.)* Zeg, wanneer organiseer je hier nog eens een dartcompetitie? Maar niet voor spek en bonen zoals de laatste keer. Als je een inleg van tien euro vraagt, dan kom je gegarandeerd aan een prijzenpot van tweehonderd euro. Het kost je geen cent, integendeel. Je hebt er alleen profijt aan: een hele avond verteer. Hoe spannender het spel, hoe meer er gedronken wordt. Ik ben er zeker van dat als je tweehonderd euro als hoofdprijs waarborgt, er meer dan twintig man op af komt. Dan heb je dat zo al in de pocket, pure winst. *(al lachend)* En ik verdien graag tweehonderd euro in 't zwart.

TOR : Dat ze mijn kloten kussen. *(Hij smijt zijn pen neer.)*

THIERRY : Ik zwijg al.

TOR : Waarom moeten ze die formulieren elk jaar veranderen en ingewikkelder maken? Ik krijg het ervan op mijn systeem. Aan jou moet ik ook geen uitleg vragen zeker?

THIERRY : Nee jongen. Papieren dat is niets voor mij, dat doet ons Cri. Ik breng de centen binnen, dat is volgens mij meer dan genoeg.

TOR : Met wat jij zagezegd verdient, zal je niet veel getalletjes op papier moeten zetten.

THIERRY : Ik zou goed zot zijn. Ik ga niet werken voor de staat. De kunst is zo weinig mogelijk wit te verdienen. Ik hou van zwart.

TOR : *(Met enig verwijt in de stem.)* Meneer houdt van zwart? Je krijgt het zuur al als er

wat bruin in je buurt komt.

THIERRY : Daar hebben wij hier op de camping weinig last van. Daarbij ik vraag mij af waarom dat je je zo druk maakt over een stom papiertje. Die gasten weten beter dan jij wat je verdient. Zet maar eens een nulletje te weinig, ze zullen je wel bellen.

TOR : (*Hij reageert overdreven hevig.*) Dat is het hem juist! Heel je leven draait om stomme papiertjes. Zonder de juiste papiertjes besta je niet eens. En om het systeem te laten draaien hebben ze de kleine garnalen nodig die het gelag betalen. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven. Lang geleden had je slaven en lijfeigenen en de heren waren onaantastbaar. Dan kwam de bourgeoisie die behandelden hun arbeiders als vee. Geef ze een klein kot om in te leven en melk ze uit. Nu is het ons beurt, wij werken niet meer gratis, maar ze pluimen ons nog altijd. Maar weet je wat het toppunt is ?

(*Thierry kijkt hem verbaasd aan.*)

Dat nu, in sommige landen de tijd van de lijfeigenen nog niet voorbij is en dat je hier niet meer dan een nummer in de computer bent.

THIERRY : Hola Paula. Straks krijg je het nog aan je tikker. Ben je zeker dat er niets anders op je maag ligt?

TOR : (*Zeer kort*) Wat zou er zijn?

THIERRY : Ja, dat vraag ik aan jou.

TOR : Mag 'n mens nu al niets meer zeggen?

THIERRY : Moest je een vrouw zijn, dan zou ik denken dat het de tijd van de maand is.

TOR : Dat is jouw probleem: jij denkt alleen maar aan vrouwen en seks.

THIERRY : Nu zal het nog mijn schuld zijn. Ik wil je alleen maar helpen en je duidelijk maken dat je die pennenlikkers zoveel mogelijk in 't zak moet proberen zetten. Dat doet iedereen. Mijn leus is: een gestroopt konijn smaakt lekkerder dan een gekocht.

JOSKE : (*Komt binnen. Ze heeft een mand met kuisproducten bij. Ze passeert Tor achter de toog en gaat af in de winkel.*) De tweede wc van links blijft af en toe lopen.

THIERRY : Hier zie, nog zo'n zwartwerkertje. (*Hij roept haar na.*) Hé schat, wij gaan

een nieuwe politieke partij stichten, wij zoeken nog enkele kandidaten. Heb je geen zin om mee te doen?

(Joske terug op. Ze gaat aan een tafeltje zitten. Tor brengt haar een koffie zonder dat ze bestelt.)

JOSKE : *(Vies-gemeen)* En wat wordt dan de slogan van die partij? ‘Het gras is altijd groener aan de overkant.’

THIERRY : Jullie hebben samen geslapen zeker!

(Joske kijkt Tor even aan en laat stiekem blijken dat ‘zij’ dat niet erg zou vinden. Het blijft even stil. Tor voelt er zich ongemakkelijk bij.)

JOSKE : De koffie is lekker.

THIERRY : *(Tot Joske)* Hoe is je sollicitatiegesprek gisteren afgelopen?

JOSKE : Wat denk je?

(Thierry haalt de schouders op.)

Moest het positief zijn geweest, dan was ik hier nu geen wc’s aan het kuisen. Het is altijd hetzelfde liedje. De grootste mop is dat de regering ouderen langer aan het werk wil houden, maar volgens mij zijn die gasten nog nooit zelf gaan solliciteren. *(Spel)* Vijfenvertig jaar mevrouw? – Dan bekijken ze je of je van Mars komt. En je winkeltje is failliet gegaan? – Diepe rimpels en een zucht. Heb je verder nog werkervaring? –Hoofdschudden. Nee, dat is heel spijtig. Ervaring is voor deze functie onmisbaar. – Valse glimlach. Wij appreciëren echt je inzet en gaan daar zeker rekening mee houden. – Schuift zijn stoel achteruit, geeft een vodhandje en heeft het lef niet meer om je aan te kijken. Wij laten u natuurlijk nog iets weten. Ze moeten niets meer laten weten, je weet het al. Maar als ze denken dat ik het ga opgeven, dan hebben ze het mis. Ik weet wat ik wil en ik zal het krijgen ook. Al kwam het uit het hol van de duivel, zei mijn moeder altijd.

TOR : Goed gezegd Joske.

THIERRY : Wij hebben in ieder geval al een woordvoerder voor ons partij. Tor weet jij wat ik zo fascinerend vind aan vrouwen?

JOSKE : Twee borsten en een stevige kont. Daar zit nog ‘iets’ in het midden waar mannen op kicken, maar de naam ontglipt me even.

THIERRY : *(Even de kluts kwijt.)* Jullie denken alleen aan seks! ... Nee, dat die zo onvoorwaardelijk voor iets kunnen gaan. Een man kan dat niet.

(Cri komt met veel zwier binnen. Thierry schrikt even op en probeert de pijltjes weg te moffelen.)

CRI : Wel lekkere, waar blijft mijn shampoo?

JOSKE : Zo onvoorwaardelijk voor iets kunnen gaan!

THIERRY : Ha chouke, ik kwam er net aan. Maar die twee hier hebben mij aan de praat gehouden.

CRI : Ze hebben u met uw pijltjes aan het dartbord geprikt zeker? Tor, een fles shampoo en twee croissants.

(Tor knikt en gaat naar de kamer ernaast.)

THIERRY : Hoe twee croissants, moet jij niet eten?

CRI: Die zijn voor mij. Ik veronderstel dat je wel al een glazen boterham of twee naar binnen hebt.

JOSKE : *(Voor zich uit.)* Inzicht en doorzettingsvermogen.

TOR : *(Terug op.)* Alsjeblieft.

THIERRY : *(Heel lief, al flemend)* Crieke, Tor zou je eens iets moeten vragen. Ik heb hem verteld dat ik een vrouwtje uit de duizend heb. Eentje die zelfs van ingewikkelde paperassen op de hoogte is. Hij heeft problemen met zijn belastingaangifte.

JOSKE : En ons Critje weet daar raad mee?

THIERRY : Ja, die kan dat!

JOSKE : Misschien kun je haar dan vragen als secretaris voor je nieuwe partij.

CRI : Wat is dat nu weer? Je loopt toch weer niet met één of ander gek idee in je kop rond?

THIERRY : Nee chouke. Je kent Joske toch, als die iemand op de kast kan jagen, dan zal ze het zeker niet laten.

CRI : Deze middag moet ik gaan werken. Als je wil, spring ik vanavond eens binnen Tor. Dan kunnen wij die zaken eens op ons gemak bekijken.

TOR : Er is geen haast bij.

JAN : *(Komt met veel haast binnen. Hij zwaait met de post boven zijn hoofd en geeft die aan Tor.)* Brieven en veel! Er zijn er met doorkijk venstertjes bij, rekeningen Tor! En ook een brief van een notaris.

(Tor grabbelt de brieven snel vast en moffelt ze zonder te kijken in zijn la.)

CRI : Jan, het is niet netjes om in de post van iemand anders te neuzen. Zoiets doe je niet, dat past niet.

JAN : Ik moet wel hé. Mijn post komt in dezelfde bus als die van Tor.

THIERRY : En hoeveel keer heb jij hier al post gehad?

JAN : *(Hij denkt even na.)* Nog nooit.

JOSKE : Wij zullen volgende week eens zorgen voor een eigen brievenbus. Wedden dat er dan wel post in zal zitten.

JAN : Ha Joske, ben je hier al? Ik heb mij overslapen, anders was ik je komen helpen kuisen. *(Hij gaat bij haar aan tafel zitten.)*

THIERRY : Plak zijn naam op de brievenbus van Vieze Gust, die heeft ze toch niet meer nodig.

TOR : Dat kan toch niet. Die brievenbus hoort bij de chalet met nummer 52 en die staat nu tijdelijk leeg.

THIERRY : Het was maar een gedacht, dan moet hij niet meer in jouw post zitten snuffelen. *(Hij verandert van onderwerp.)* Een brief van een notaris! Vast een erfenis van een suikertante. Ben je niet benieuwd wat er in staat?

TOR : Notaris? Bijlange niet! Jan heeft dat slecht gelezen. Je weet toch dat hij dyslexie heeft. Die mannen die lezen ‘straat’ als er ‘staart’ staat en ‘soep’ als ze ‘poes’ bedoelen.

THIERRY : Ja en dat kan heel vervelend zijn. *(Barst in lachen uit.)* Hé schat, je poes is veel te heet.

TOR : Voilà, dat is wat ik bedoel.

JAN : (*Kwaad en kortaf.*) Notaris Keukens.

TOR : Wie heet er nu zo? (*Doet of hij de brief in zijn la bekijkt.*) Keukens, ja dat klopt.

Notoire Keukens, dat staat hier. Het is reclame voor keukens.

CRI : (*Neemt haar boodschappen.*) Tor, zet het maar op de rekening. (*Naar Thierry*)

Wel ga je niet mee? Of je soep wordt koud.

THIERRY : (*Overdreven lief, hij legt beide handen op zijn vrouw haar achterwerk en speelt treintje.*) Natuurlijk wel chouke, met u altijd. Jij bent mijn locomotief, ik volg je tot het einde van de wereld als het moet.

TOR : (*Maakt het teken van drinken.*) Ook op de rekening, zeker?

(*Thierry steekt de vinger in de hoogte. Cri en Thierry af.*)

Joske, zou jij eens naar dat toilet kunnen kijken, ik heb hier nog wat werk. Als dat ding blijft lopen, gaat mijn waterrekening ook oplopen.

JOSKE : Dat is geen probleem, maar vergeet niet dat mijn uren ook blijven lopen.

JAN : Ik zal je wel even helpen.

ERNA : (*Stem vanuit de winkel.*) Volk, is het hier vandaag gratis?

TOR : Verdikke Erna! Waarom kan die niet zoals iedereen langs het café naar de winkel komen?

JOSKE : Je kunt de winkeldeur misschien dicht metsen, dan moet ze wel langs hier komen.

TOR : Dat mag niet.

JOSKE : Waarom niet?

TOR : Van de heren van de belastingen. Dat zijn hier twee afzonderlijke zaken. (*af winkel.*)

JAN : Joske, daar was wel een brief van een notaris bij.

JOSKE : Dat kan best zijn jongen, maar Cri heeft gelijk. Het past niet dat jij in de post van Tor neust en dan aan iedereen vertelt van wie die brief is.

JAN : Ik heb geen dyslexie! Ik oefen alle dagen voor lezen. Ik heb alle strips van Jommeke. Er stond no-ta-ris Keu-kens. En ik snap niet waarom iemand om hete soep moet lachen. Ik zal mijn werkbak eens halen, dan gaan we samen de wc herstellen. Ik zie je wel bij de toiletten. (*af*)

JOSKE : Dat is goed. (*Ze gaat achter de toog, luistert naar de stemmen in de winkel,*

trekt de la open en haalt de brief eruit.) Notaris Keukens. Waarom verzint Tor dan al die poespas en staat hij te liegen dat hij zwart ziet?

TWEEDE SCÈNE

TOR : *(Op uit de winkel.)* Zoek je iets?

JOSKE : *(Voelt zich toch wat betrappt.)* Nee, ik dacht: ik ruim hier even op.

TOR : Dat is vriendelijk, maar niet nodig.

(Erna steekt even haar hoofd binnen.)

JOSKE : Ha Erna, alles goed? Mooi weertje hé.

ERNA : *(Komt verder binnen.)* Als jij het zegt.

JOSKE : Heb je zin in een tasje koffie?

TOR : *(Tor vindt dit niet zo leuk.)* Vergeet het toilet niet.

JOSKE: Dat gaat niet lopen.

TOR : Nee, maar het is wel aan het lopen.

JOSE : Kom zet u, ik trakteer.

ERNA : Ik snap niet hoe jij zo opgewekt kunt zijn.

JOSKE : Waarom niet?

ERNA : Heb je al eens goed om je heen gekeken?

JOSKE : Wat bedoel je?

ERNA : Wij wonen op een camping! Wonen hé, wij komen hier niet af en toe voor ons plezier.

JOSKE : Wat is daar mis mee?

ERNA : Waar wil je dat ik begin?

(Ondertussen probeert Tor stiekem de brieven uit zijn schuif te halen. Hij smijt de la terug dicht als hij merkt dat Joske hem in de gaten houdt.)

JOSKE : Je woont toch proper.

ERNA : Ja, mijn caravannetje mag gezien worden. Ik ben er zelfs fier op. Maar het is geen huis. Toen mijn Robert nog leefde, hadden we een tuin van duizend

vierkante meter, prachtig aangelegd. Iedereen was er jaloers op. Als ik nu naar buiten kijk, zie ik hier en daar een verdwaalde spar. Zal ik iets vertellen? Het is allemaal niet eerlijk op deze wereld. De goeie krijgen de klappen, en het schorremorrie ... (*Maakt een wegwerpgebaar. Dan voor zichzelf.*) Waarom moest ik mijn Robert verliezen? Hij was verdorie nog maar vierenvijftig. Zo maar, boem patat van de ene op de andere dag, weg! Wij hadden het zo goed samen. En bij al die miserie krijgt ge van de staat een armoedig weduwepensioen. Te veel om te sterven, niet genoeg om deftig te leven. Ik kreeg welgeteld drie maanden om naar een andere woonst uit te kijken, want daar blijven wonen kon ik niet ophoesten. Dan kun je op zoek naar een vochtig oud kot of ... verhuizen naar een camping. Maar die vreemde luizen die van over het water komen, krijgen hier gratis woonst en steun. Daar hebben ze wel geld voor. En zal ik eens vertellen waarom? Omdat ze bang voor hen zijn. Als alleenstaande tel je niet mee.

JOSKE : Misschien kom je De Ware Jacob nog wel eens tegen en kun je aan een tweede leven beginnen.

ERNA : Hier zeker? Degenen die je hier tegenkomt, zijn niet direct mijn type. Iedereen woont hier om de een of andere reden of omwille van een probleem waar hij liever niet over praat of uitgeraakt. Je moet mij geen blaasjes wijsmaken. Als jij kon, was je hier vandaag nog weg.

JOSKE : Maar op de camping hebben wij elkaar, vergeet dat niet. In een flat wonen ze deur aan deur, maar ze kennen amper hun gebuur. Hier kent iedereen elkaar. Als er hier iets gebeurt, dan ben ik er zeker van dat ze allemaal klaar staan om te helpen.

ERNA : (*Sarcastisch*) Als er iets gebeurd! Dat zal wel. Dat is net zoals bij een begrafenis. Daar komt volk naar toe die de dode in geen jaren heeft gezien. Die komen dan vertellen wat voor een goeie het was, dat ze hem zullen missen.

JOSKE : Oké, dat kan. Maar het is toch belangrijk dat ze er zijn.

ERNA : Misschien, maar een beetje laat als je het mij vraagt.

JOSKE : Allez Erna, mensen kunnen echt om elkaar geven, solidair zijn. Denk maar eens aan de hulpacties bij een catastrofe.

ERNA : Dat geloof jij! Bij al die omhalingen voor één of ander rampgebied, wordt er gegeven uit een schuldgevoel, niet omdat ze met die mensen echt meevoelen.

Hoe kun je nu iets voelen voor mensen die je niet kent? Zelfs dichterbij huis is dat zo. Neem nu de actie tegen kanker, waarom geven ze : uit eigenbelang. Ik zou het ook wel eens kunnen krijgen. Dus kan de vooruitgang en het onderzoek best zover mogelijk staan.

JOSKE : Wel merci, je laat mij schrikken.

ERNA : Ik wil alleen maar zeggen, je moet niet wachten tot er iets gebeurd. Het zijn de kleine onbenullige alledaagse zaken die tellen. Die het leven de moeite waard maken. Dingen die alleen de mensen doen die echt om je geven, zo laat men je voelen dat men je graag ziet.

JOSKE : En Robert deed dat voor jou?

ERNA : (*Wordt week.*) Ja.

JOSKE : Ik begrijp je. Als je alleen bent, is het niet gemakkelijk.

TOR : (*Probeert de sfeer te veranderen.*) Daar kun je toch iets aan doen, hé dames!

JOSKE : Daar, meneer is zelf alleen en gaat ons wat goede raad geven.

TOR : Juist daarom. Misschien ben ik ook wel op zoek.

JOSKE : Vooruit Erna, wij hebben al een kandidaat gevonden. Het gaat hier nog sneller dan internet.

ERNA : Uitleggen, ja... (*Ze neemt haar boodschappentas en gaat naar de deur.*)

(*Op dat moment komen John en Louis binnen en botsten als het ware op Erna.*)

TOR : Hier zie Erna, ze smijten de mannen al in je armen.

(*Erna geeft de mannen een duw en vertrekt.*)

JOHN : Ons Erna is weer het zonnetje in huis.

JOSKE : Je moet haar dat niet kwalijk nemen, ze heeft een moeilijk moment. Als ze aan haar Robert denkt, is ze volledig van de kaart.

JOHN : Ze is hier na zijn dood komen wonen, twee jaar geleden? Ik denk niet dat ik haar al drie keer heb zien lachen.

LOUIS : Spijtig, want een lach verandert een mens volledig. Ik zeg altijd: een dag niet gelachen is een verloren dag.

JOHN : Misschien moet jij af en toe eens langsgaan om haar een mopje te vertellen.

JOSKE : (*Korzelig voor zichzelf.*) Erna heeft gelijk: het zijn blijkbaar de goeie die vertrekken.

TOR : Wel merci, ik dacht dat ik daarnet iemand had horen zeggen, dat hier allemaal toffe mensen op de camping wonen.

JOSKE : Ik heb gezegd dat hier toffe mensen wonen.

LOUIS : (*Hij begint te lachen.*) Ik kan er niet aan doen, maar haar Robert laat mij ineens aan een goeie mop denken.

JOHN : Laat horen. Dan is deze dag zeker al geen verloren dag.

LOUIS : Wat staat er boven de deur van een crematorium?

JOHN : Een Latijnse spreuk.

LOUIS : Nee, daar staat: "Laat je niet kisten. Alles komt toch in kannen en kruiken."

(John moet smakelijk lachen. Ook Tor doet mee, maar stopt als hij het gezicht van Joske ziet.)

JOHN : Misschien moet je die aan Erna vertellen. Je gaat onmiddellijk een blij gezicht zien.

JOSKE : (*Weer voor zichzelf.*) Toffe mensen maar met een ongelooflijk dik olifantenvel. Ik zal mannen nooit begrijpen.

LOUIS : (*Uit het niets.*) Ze verjaart vandaag.

TOR : Wie?

LOUIS : Erna.

JOSKE : Hoe weet je dat?

LOUIS : Vanmorgen gelezen op mijn agenda van mijn computer.

JOHN : Jij geniepig ventje! Waarom hou je haar verjaardag bij?

LOUIS : Ik heb van iedereen van de camping zijn verjaardag in mijn agenda gestoken.

JOSKE : Waarom?

LOUIS : (*Voor zichzelf.*) Ja, waarom!

JOHN: (*Als grap bedoeld.*) Omdat hij ons bespioneert met zijn telescoop. (*Tegen Joske*) Ik mocht het je niet vertellen, maar van jou heeft hij een paar pikante fotootjes bij je verjaardagdatum staan.

LOUIS : Onnozelaar.

JOSKE : Zonder zever Louis, waarom?

LOUIS : Waarom? Weet jij altijd waarom je iets doet? Gewoon, uit verveling of uit interesse.

TOR : De mijne ook?

LOUIS : Ja Tor. Die van u ook. Moest jij hier niet zijn, dan waren wij hier ook niet. Daar zijn wij ons goed van bewust.

JOHN : Dat is bijna zoals mijn moeder en mijn vader.

JOSKE : We moeten hem vieren!

TOR : Niet overdrijven, daarvoor vraag ik dat niet.

JOSKE : Nee, u niet. De verjaardag van Erna. Die gaat niet weten waar ze het heeft. Het zijn de kleine dingen die tellen.

JOHN : Zeg, heb je geen beter voorstel. Hoe kom je daar in hemelsnaam bij? Daarbij, daar zal volk op afkomen.

JOSKE : *(Heel overtuigd.)* Ja, iedereen!

JOHN : En wie gaat dat betalen? Want je denkt toch niet dat zij dat gaat doen, ze zou een cent in ...

LOUIS : Ik trakteer met cava.

JOHN : *(Bekijkt hem met grote ogen.)* Komt er nu weer een mop?

LOUIS : Nee, ik meen het.

TOR : Dan zijn de hapjes voor mij.

JOSKE : Wij kunnen er niet mee wachten tot morgen. Ze verjaart vandaag. Dan zouden wij ...

LOUIS : Wij gaan niet wachten. Wij bouwen nu een feestje!

TOR : Nu?

LOUIS : Waarom niet? Iedereen die kan komen, kunnen wij binnen tien minuutjes bereiken. Als er te drinken valt, gaat er niemand weigeren.

JOSKE : Je hebt gelijk. Ik ben zo content. Die gaat harder verschieten dan van een ijskoude douche.

(Jan komt binnen gevallen. Hij is kletsnat en houdt de afgebroken vlotter van de wc in de handen.)

TOR : Het regent toch niet? Wat heb jij uitgespookt?

JAN : Wel ik was het toilet aan het repareren. Ik moet iets te hard aan dat buisje hebben

gewrongen, want ineens gaf dat een krak.

TOR : *(Reageert agressief, maar draait onmiddellijk bij.)* Miljair, jij stomme..., Staat dat daar nu nog te spuiten?

JAN : Nee, Thierry kwam juist plassen en die heeft ergens een kraan dichtgedraaid. Tor, ben je nu kwaad op mij?

LOUIS : Bijlange niet. Doe rap wat andere kleren aan en kom terug naar hier.

JAN : Waarom?

JOHN : Omdat Tor anders heel kwaad wordt op jou.

(Jan knikt heel hard en loopt af.)

JOSKE : Waarom moeten jullie nu altijd met die jongen zijn voeten spelen?

JOHN : *(Lachend)* Ja, waarom? Dat vraag ik mij ook af. Hoe zou dat nu toch komen?

TOR : Louis en John, jullie gaan de anderen halen. Joske die kan hier blijven om wat met de hapjes te helpen.

JOSKE : En het toilet?

TOR : Thierry heeft de kraan dicht gedraaid.

(John en Louis vertrekken. Tor verdwijnt in de winkel en komt terug met een pak toast en enkele zaken om te smeren. Joske haalt achter de toog een dienbord en brengt dat naar een tafeltje. Ze gaat zitten. Tor komt naast haar zitten en ze beginnen te smeren.)

JOSKE : Had jij dat deze morgen gedacht?

TOR : Nee!

JOSKE : Zie ons hier nu zitten, net een getrouwd stel.

TOR : *(Kijkt haar even aan.)* Joske, mag ik je iets vragen? Maar je moet wel eerlijk antwoorden.

(Joske knikt.)

Heb jij het ook zo moeilijk met alleen zijn als Erna?

JOSKE : *(Ze stopt met smeren.)* Soms. Dat hangt van dag tot dag af. Erna had blijkbaar

een man uit de duizend en die mist ze. De mijne was een flierefluiter. Hij leefde op mijn kap, haalde geld uit de zaak om zijn ‘projectjes’ te financieren. Toen is het misgegaan. Tandpijn mis je niet. Als die weg is, heb je er alleen een slechte herinnering aan. (*Opgewekt*) Daarbij hier op de camping ben je nooit alleen als je niet wil. Ik kan hier altijd ergens terecht voor een babbeltje.

TOR : Maar dat is niet wat Erna bedoelde.

JOSKE : Nee, dat is waar. Maar als je alleen bent is het goed dat je iemand hebt om een klapje mee te doen. Dat lucht soms op, dat doet je soms anders naar problemen kijken. Wij kunnen toch alles tegen elkaar zeggen.

TOR : Alles?

JOSKE : Nou ja, zo goed als.

TOR : Moest je je droom kunnen volgen, zou je hier dan weggaan? Wat zou je dan willen doen?

JOSKE : (*Dromerig*) Dromen Tor! Mensen dromen zo veel. Daarom doe je het nog niet. Maar ik zou een leuke job willen en iemand die er voor mij is. Waar dat is, is voor mij van minder belang.

TOR : Ik ken anders niet veel gelukkige paren.

JOSKE : Dat is nog zoiets dat ze de mensen proberen wijs te maken. Je moet gelukkig zijn, want anders ben je een mislukkeling. Niemand kan altijd gelukkig zijn. Dat zijn piekpuntjes en die moet je koesteren. Ze zouden beter zeggen: ‘leer tevreden zijn met hetgeen voor jou belangrijk is’.

TOR : Jawadde! Zo heb ik je nog nooit horen praten. Dat raakt mij, ik krijg het er koud van. (*gemeend*) Dus jij vindt dat als je echt iets wil, je er ook voor moet durven gaan?

JOSKE : Zoiets ja.

TOR : Ook al zouden de anderen raar opkijken, het niet begrijpen.

JOSKE : De anderen? Je moet aan jezelf denken. Begrijp jij iedereen hier?

TOR : Nee.

JOSKE : Wel dan? (*Speelse blik*) Ik zou je nu iets willen vragen.

TOR : (*Een beetje terughoudend.*) Natuurlijk.

JOSKE : Zou je in het vervolg een beetje vriendelijker kunnen zijn tegen Jan?

TOR : Zijn we soms zo grof?

JOSKE : Tor, je kent zijn situatie. Tot zijn achttiende heeft hij steeds in een beschermd

instelling verbleven. Maar vanaf de dag dat je achttien wordt, is er nergens nog opvang voor die gasten. Dan moet je het redden met een uitkering, maar zonder verdere hulp.

TOR : Hij mag hier toch wonen.

JOSKE : Ik weet dat je het niet slecht bedoelt, maar die jongen moet hier heel wat incasseren. Als jij het voortouw neemt dan veranderen die andere kwibussen ook wel. Jan is echt een toffe gast.

TOR : Ik ga er op letten. Mensen, het is hier wel een speciaal dagje. Een les filosofie, een verjaardagsfeest zomaar uit het niets.

JOSKE : (*Vult aan.*) En een brief van een notaris.

(Tor ontkent niet, is van plan iets te zeggen. Net op dat moment komen Thierry en Cri met veel zwier binnen.)

DERDE SCÈNE

THIERRY : Zeg, menen jullie dat van die verjaardag? Of zijn jullie met ons voeten aan het spelen?

JOSKE : Wij zouden niet durven.

THIERRY : Een verjaardagsfeest voor Erna!

JOSKE : Yes.

CRI : Dus het feest gaat door? Honderd procent zeker? (*Ze neemt haar gsm en doet teken aan de andere om even stil te zijn. Met gebroken stem.*) Goeiemorgen, met Christiane De Nul. Het was om te laten weten dat ik deze middag niet kan komen werken. Nee, ik voel mij echt niet goed. Een migraineaanval. Ja, dank u. Zal ik doen. Voilà, dat is geregeld.

THIERRY : (*Al lachend*) Migraineaanval, dat werkt altijd.

JOSKE : Ja, ook bij mannen.

THIERRY : (*Op zijn tenen getrapt.*) Wij hebben enkele ballonnen bij, kwestie van een beetje sfeer en kleur te brengen.

TOR : Zoek maar een plaatsje om ze op te hangen.

CRI : Gaan wij vanaf nu voor iedereen een verjaardagsfeest organiseren?